

няколко пъти то се разпада на отделни части, управлявани от странични парадинасти. При с. Копринка, Казанлъшко е разкрита столицата на одриския цар Севт III – *Севтополис*. От намерен надпис се вижда, че градът е бил свързан с друг град – Кабиле, намиращ се недалеч от Сливен, при с. Кабиле, Ямболско. Вероятно между двата града е имало път. Известно е, че траките са прокарвали своите пътища по долините на реките (Делийски 1999: 7) Така че този път ще е преминавал край р. Тунджа през територията на Сливенска околия, но с неизвестно трасе. Впрочем, името на реката е най-старото наименование (на хидроним) в Сливенско, който е с тракийски произход.

От направените археологически проучвания става ясно, че на територията на Сливенско са погребвани знатни представители на тракийската аристокрация, а вероятно и някои парадинасти: могилата при с. Калояново, *Кицова могила*, *Танева могила* и др. В могилите североизточно от с. Тополчане са разкрити гробове, свързани с орфически тракийски обичаи (Китов 2008: 44–48). В *Далакова могила* са намерени множество златни предмети, между които и златна маска. Според откривателя там вероятно е погребан одриският цар Терес II. Върху част от предметите са налице сцени от гръцката митология. (Маразов 2009: 20–62)

Многото надгробни могили навеждат на мисълта, че в Сливенско е имало значителен брой тракийски селища. Но липсата на детайлни проучвания на такива селища не позволява тяхното локализиране в предримския период. А старите селища от римския период се определят най-често като антични. Селище от V–III в. пр.н.е. е регистрирано югозападно от с. Горно Александрово. При Сливен, около р. Новоселска и хълма Гаговец, също е имало тракийско селище, където са намирани и римски републикански монети. (Шкорпил 1885: 13)

Освен следите от орфистичен култ и обожествяване на починали владетели, в района е имало и места, свързани с друг определен култ. За съжаление, липсват по-точни датировки за откритите светилища. (Демирев 1983: 55–61; Демирев, Радева, 2010: 331) Повечето от изображенията на богове датират от периода на римската власт (Ковачев 2000).

* * *

След продължителни стълкновения с римските войски тракийските племена са завладени. През втората половина на I в. пр.н.е. Одриската бизийска династия е съюзник на Рим. Във връзка с това император Август предоставя на династията широка автономия, като дори присъединява към нея територии на север от Стара планина.

Постепенно царската династия, а край нея и тракийската аристокрация, се приобщават към Рим. Ето защо ликвидирането на последните остатъци от царска власт в Тракия през 46 г. от н.е. става не чрез война, а по споразумение. Тракия е вътрешна провинция в огромната Римска империя. Затова в нея няма нито големи военни центрове, нито укрепени селища. Селищата са